

съ двама разбойници, разпъватъ Исуса отъ Назаретъ, който се наричаше Бсжи синъ и царъ на Юдея.

Артабанъ се тръшна на земята и зарони горчиви сълзи.

— Пакъ съмъ закъснѣлъ. Не ми е писано да видя Господа. Не можахъ и да му послужа. Но може би, още не е съвсемъ късно, ще отида! при неговитѣ палачи, ще имъ предложа тоя скжпоцененъ камъкъ и може би тѣ ще го оставатъ живъ и свободенъ.

Артабанъ се изправи и, колкото силитѣ му държеха, забърза следъ тълпата къмъ Голгота. На единъ кръстопътъ му задръстиха пжтя група войници. Той се спрѣ развълнуванъ. Войницитѣ влачеха една хубава мома къмъ затвора. Като видѣ вълхва, по дрехитѣ го позна, че е персиецъ, и веднага се обърна къмъ него.

— Смили се за мене, молѣше го тя, спаси ме! Азъ виждамъ, че ние съ тебе сме отъ една страна. Баща ми бѣше дошълъ тука по търговия, доведе ме съ себе си, но тукъ се разболѣ и умрѣ. Той остави дългове, за които мене искатъ да предадатъ на позоръ. Спаси ме! Избави ме отъ това безчестие; моля ти се, спаси ме!

Стариятъ вълха се разтрепера. Борбата, която нѣкога ставаше въ него въ палмовата гора съ евреина и въ Витлеемъ при избиването на децата, отново закипѣ въ сърдцето му: дали да запази камъка за великия царъ, или да го даде въ помощъ на нещастната? Състраданието и жалостта къмъ нещастната неволница надвиха. Артабанъ извади последния драгоцененъ камъкъ и го подаде на момата.

— Ето откупъ за тебе, мила девойко. Триде-